

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harpii Theologi Eruditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Quomodo per passionem Christi liberati sumus à peccato, & à diabolica
potestate. Cap. XXXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Iedictionem, quam incurramus, amoueret, mortem Crucis maledictam accepit, factus pro nobis maledictum, vt nos à maledictione paterna liberaret: quia *maledictus qui pendet in ligno*. Nihil enim inter omnia genera mortis illa morte peius fuit. Extremum igitur & pessimum genus mortis elegit, qui mortem omnium ablaturus, morte pessima mortem occidit. Et congruè satis tale genus elegit passionis, quod reatum absolueret primæ prauaricationis: vt qui per lignum vetitum cecideramus, per lignum sanctæ Crucis resurgeremus: & qui per signum prauaricationis mortui fueramus, per lignum reconciliationis ad vitam reuocaremur, vt sic morbo cõuenienter medela responderet. Expandit innocens Iesus in cruce manus immaculatas pro manibus incontinenter extensis, & pro suaui cibo ligni vetiti suscepit escam fellis & aceti, *qua non rapuit exsoluens*, & mortem in se suscipies, nostramque mortalitatem auferens. Quid commisisti dulcissime Iesu? *Quæ tua noxa? quæ causa damnationis tuæ?* Ego certè sum causa doloris tui. *Quæ perpetravit iniquus seruus, soluit pius Dominus*. Ad illicita me concupiscentia traxit, ad Crucem te sancta charitas pro me traxit. Ego peccati dulcedinem, tu gustas fellis amaritudinem. O dulcissime Iesu, quò tua descendit humilitas, qui pro me factus es *obediens usque ad mortem Crucis?* O quis mihi det, vt tecum totus carne pariter & spiritu, gladio compassionis transfigar, Crucisque patibulo cum dilecto configar, nec aliud sentiam nisi Dominum *Iesum, & hunc crucifixum?* O quis mihi det Deus meus, vt moriar amore tui, qui tam affectanter mori dignatus es amore mei? Interim sit mihi dulcis lectus lignum tuæ Crucis, in quo dulciter requiescam: sit mihi corona tua spinea dulce cervical, vt caput meum in ea suauius reclinem, quia *si com-* patimur, & conregnabimus.

Galat. 3.

Psal. 68. Contem- platro.

Philip. 2.

1. Cor. 2.

Rom. 8.

Quomodo per passionem Christi liberati sumus à peccato, & à diabolica potestate. Cap. XXXI.

*R*exculum fecit sibi rex Salomon de lignis Libani. Iam de effectibus Dominicæ passionis succinctus sermo percurrat, quos tantum ad numerum quinarium extendere placuit. Primus effectus est, quia per eius passionem à peccato liberati sumus, iuxta illud Apocalypseos: *Dilexi nos, & la-* uit nos à peccatis nostris in sanguine suo. Nam quia conueniens erat, quòd reparatio humanæ naturæ fieret per condignam satisfactionem, ideo

Effectus passionis Christi quinque.

Apoc. 1.

N per

I. Liberatio à peccatis. per alium modum fieri non potuit, quam per emendam factam ab illo, qui esset Deus & homo. Peccatum enim hominis erat contra bonitatem infinitam, (quæ Deus est) & infinito bono priuauit humanam naturam. Corruptis insuper rem in potentia infinitam, quia si Deo placeret, indiuidua humana natura, sine sine multiplicare posset. Ad rigorem igitur iustitiæ requiritur, quòd secundum quantitatem culpa sit quantitas emenda, iuxta illud Deuteronomij: *Pro mensura peccati erit & plagarum modus*. Sed homo purus emendam infinitam facere non potuisset, nisi tantum ille, qui Deus & homo esset.

Deut. 25.

Isaia. 53.

Psal. 24.

Et quia Christus non solum potestate, sed etiam iustitia genus humanum à peccatis liberare voluit, ideo non solum attendit, quantam virtutem eius dolortam interior quam exterior haberet ex adiuncta diuinitate, sed etiam quantus eius dolor sufficeret secundum humanam naturam ad tantam satisfactionem, ut rectè de eo dici possit illud Isaia: *Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portauit*. Hinc etiã, secundum aliquos, Christus ex condigno pro nobis aliter satisfacere quam moriendo non potuit, quia totum genus humanum duplici morte fuerat obligatum, scilicet naturæ & dånationis æternæ. Quapropter videretur aliquibus, quòd de illo peccato non potuit esse condigna satisfactio, nisi per mortem iusti venientem ex misericordiae voluntate. Hinc dicit Bonauentura super 3. Lib. Sententiarum, quòd ex parte Dei congruum fuit genus humanum reparari per mortem Christi: utpote cuius omnes *viæ sunt misericordia & veritas*, sicut ipse summè iustus & misericors est. Et ideo in reparatione generis humani, quæ fuit excellentissima viarum Dei, congruum erat, ut simul concurrerent misericordia & veritas, siue iustitia. Hinc decens fuit, quòd ab homine Deus pro iniuria sibi facta satisfactionem exigeret: quam si homo facere non posset, tunc ei diuina misericordia subuenire, quæ mediatorum fidelissimam constituit, ut pro eo satisfaceret. Et hic modus erat magis congruus, tam diuinæ iustitiæ, quam misericordiae. Quia si Deus culpam non dimisisset, eius misericordia non manifestaretur. Si verò sine satisfactione dimisisset, eius iustitia non manifestaretur. Nunc autem & seueram ostendit iustitiã, quia per passionem Filij sui secundum rigorem iustitiæ, quantum ad sufficientiam, satisfactum est pro peccatis totius generis humani: & sic homo per Christi iustitiam liberatus est, quamuis propriè loquendo, Deus contra iustitiã non fecisset, etiam si sine omni satisfactione hominem à peccato liberare voluisset. Iudex enim

salua

salua iustitia sine poena non potest dimittere culpam commissam in alium hominem, vel in totam Rempub. seu in superiorem principē. Sed Deus est supremum & comune bonum totius vniuersi: & ideo si peccatum in se commissum dimitteret, iniuriam nulli faceret. Hinc Dauid misericordiam petens, dicit: *Tibi soli peccavi*. Quasi diceret: Potes sine iniustitia mihi dimittere. Et etiam plenissimam exhibuit misericordiam, quia cum homo per se non potest satisfacere pro peccato totius humanæ naturæ, Deus illi satisfactorem dedit vnigenitum Filium suum, secundum illud ad Romanos: *Iustificati gratis per gratiam ipsius, per redemptionem, qua est in Christo Iesu, quem proposuit Deus propitiorem per fidem in sanguine ipsius*. Et hoc fuit abundantioris misericordiae, quæ si peccata remisisset sine satisfactioe. Hinc dicit Apostolus idem ad Ephesios: *Deus, qui diues est in misericordia, propter nimiam charitatem suam, qua dilexit nos, cum essemus mortui peccatis, conuincit nos in Christo*. Et si queris, Quomodo mors Christi prodesse potuit toto humano generi? Ex eo utique, quia Christus caput Ecclesie factus est, secundum illud Ephesiorum: *Ipsam dedit caput super omnem Ecclesiam, qua est corpus ipsius*. Et ideo per passionem suam, quam ex obedientia & charitate sustinuit, nos tanquam membra sua, quasi per pretium suæ passionis a peccatis liberauit. Sicut enim naturale corpus ex membrorum diuersitate consistens, vnum reputatur corpus; sic Ecclesia tota, tam militans, quam triumphans, vnum Christi mysticum corpus existens, velut vna persona reputatur cum suo capite, quod est Christus. Hinc in sua passione instituit Christus causam nostræ liberationis, ex qua cuncta peccata nostra, tam præterita, quæ presentia & futura remitti possent, sicut medicus medicinam faciens, ex qua quicumque morbi sanari possent, etiam in futuro. Sed quia Christi passio quædam est vniuersalis causa remissionis peccatorum, oportet quod singulis adhibeat ad deletionem propriorum peccatorum, quod fit per Bap- tismum & Penitentiam, & alia Sacramenta, quæ virtutem habet ex passione Christi. Secundus autem effectus est, quia per eam liberati sumus a potestate diaboli. Dicit enim Augustinus, quod Christus innocens occisus, diabolum æquissimo iure superauit, non quod liberauit a captiuitate facta propter peccatum, suo iusto sanguine essuso iniuste. Decuit enim vt Christus sua prudentia diabolum superaret sicut hominem diabolus astutia sua deceperat. Et ideo, secundum eundem Augustinum, venit Redemptor, & victus est deceptor: qui rediit illi discipulam,

I sal. 50.

Ro n 3.

Ephes 2.

Mors Christi quomodo toto humano generi valuerit. Ephes 1.

II. Liberatio a potestate diaboli.

Iustitia
Christi vi-
ctus est di-
abolus.

2 Cor. 15.

Crucem suam, posuit quasi escam sanguinem suum, quem sitiuit infernalis sanguisuga, & captus est Crucis muscipula. Nam quia diabolus in passione Christi modum excessit à Deo sibi tradita potestatis, scilicet in morte Christi machinando, qui non habebat meritum mortis, cum esset absque peccato. Ideo secundum Augustinum 13. de Trinitate, iustitia Christi diabolus victus est eum occidendo, in quo nihil dignum morte inueniret. Iustum enim erat, ut debitores, quos tenebat, liberè dimitterentur, credentes in eum quem occidit sine villo debito. Et hoc fuit ad maiorem hominis dignitatè, ut sicut à diabolo fuerat homo deceptus & victus, sic etiam esset homo, qui diabolum vinceret. Et sicut homo mortem meruit, sic moriendo mortem homo superaret. Vnde Apostolus ait: *Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Iesum Christum.* Vnde potestas detinendi iustorum animas, nihil purgabile habètes, à diabolo totaliter est ablata, sed potestas tentandi & nocèdi sibi est restricta, & virtus nostra multipliciter adiuta: quia gratia nobis infunditur abundantius, & veritas patet euidentius, & Angeli nos custodiunt diligentius. Et licet possibilis fuisset alius modus hominem liberandi à potestate diaboli, quam per incarnationem & passionem Christi, non solum potentia absoluta, sed etiam potentia ordinata secundum rationem iustitiae: tamen non fuit alius modus redemptionis possibilis, quia redemptio contractus est iustitiae commutativae, quae consistit in aequalitate quantitatis: & ideo Christus hunc modum elegit ex obedientia summi Patris.

Effectus reliqui passionis Christi, quomodo scilicet per passionem Christi liberati sumus à poena peccati, & Deo reconciliati, ac operatam a celi. Cap. XX XII.

III.
Liberatio à
poena pec-
cati.

Erculum fecit sibi rex Salomon de lignis Libani. Præmissis duobus primis effectibus Dominicae passionis, iam ceteros prosequamur. Tertius eius effectus est, quia per eam etiam à poena peccati sumus liberati, tam directè, quàm indirectè. Directè quidem, in quantum Christi passio fuit sufficiens & superabundans satisfactio pro peccatis totius generis humani. Exhibita enim sufficienti satisfactione, tollitur reatus poenae. Indirectè verò, in quantum Christi passio est causa remissionis peccati, in quo fundatur reatus poenae. Et in hoc ostenditur diuina severitas, quae peccatum sine poena quamvis poruit, tamen inultum dimittere